

השוואת פרק שני חולין

עין משפט
נר מצוה

מסורת הש"ס

(א) וימלא (ס. ט.) (ב) וימלא (ס. ט.) (ג) וימלא (ס. ט.) (ד) וימלא (ס. ט.) (ה) וימלא (ס. ט.) (ו) וימלא (ס. ט.) (ז) וימלא (ס. ט.) (ח) וימלא (ס. ט.) (ט) וימלא (ס. ט.) (י) וימלא (ס. ט.) (יא) וימלא (ס. ט.) (יב) וימלא (ס. ט.) (יג) וימלא (ס. ט.) (יד) וימלא (ס. ט.) (טו) וימלא (ס. ט.) (טז) וימלא (ס. ט.) (יז) וימלא (ס. ט.) (יח) וימלא (ס. ט.) (יט) וימלא (ס. ט.) (כ) וימלא (ס. ט.) (כא) וימלא (ס. ט.) (כב) וימלא (ס. ט.) (כג) וימלא (ס. ט.) (כד) וימלא (ס. ט.) (כה) וימלא (ס. ט.) (כו) וימלא (ס. ט.) (כז) וימלא (ס. ט.) (כח) וימלא (ס. ט.) (כט) וימלא (ס. ט.) (ל) וימלא (ס. ט.)

תורה אור השלם

1. וזאת תורת הבהמה והחיה וכל נפש החיה וירשעה במין ולכל נפש הקרית על הארץ. ויראה יא' מו' ויהי אדם אצל רבקה והקריב את אשר לקחתו ראשונה וקלט את ראשו וטולק וקטף ולא יבדלו. ויראה ה' ח' ויבדל וקטף ויחטט להם וקטף להם את כל דג ים ואת כל חיה וקטף להם.

2. ויראה יא' מו' ויהי אדם אצל רבקה והקריב את אשר לקחתו ראשונה וקלט את ראשו וטולק וקטף ולא יבדלו. ויראה ה' ח' ויבדל וקטף ויחטט להם וקטף להם את כל דג ים ואת כל חיה וקטף להם. ויראה יא' מו' ויהי אדם אצל רבקה והקריב את אשר לקחתו ראשונה וקלט את ראשו וטולק וקטף ולא יבדלו. ויראה ה' ח' ויבדל וקטף ויחטט להם וקטף להם את כל דג ים ואת כל חיה וקטף להם.

3. ויראה יא' מו' ויהי אדם אצל רבקה והקריב את אשר לקחתו ראשונה וקלט את ראשו וטולק וקטף ולא יבדלו. ויראה ה' ח' ויבדל וקטף ויחטט להם וקטף להם את כל דג ים ואת כל חיה וקטף להם.

הנהגות הב"ח

(א) וימלא (ס. ט.) (ב) וימלא (ס. ט.) (ג) וימלא (ס. ט.) (ד) וימלא (ס. ט.) (ה) וימלא (ס. ט.) (ו) וימלא (ס. ט.) (ז) וימלא (ס. ט.) (ח) וימלא (ס. ט.) (ט) וימלא (ס. ט.) (י) וימלא (ס. ט.) (יא) וימלא (ס. ט.) (יב) וימלא (ס. ט.) (יג) וימלא (ס. ט.) (יד) וימלא (ס. ט.) (טו) וימלא (ס. ט.) (טז) וימלא (ס. ט.) (יז) וימלא (ס. ט.) (יח) וימלא (ס. ט.) (יט) וימלא (ס. ט.) (כ) וימלא (ס. ט.) (כא) וימלא (ס. ט.) (כב) וימלא (ס. ט.) (כג) וימלא (ס. ט.) (כד) וימלא (ס. ט.) (כה) וימלא (ס. ט.) (כו) וימלא (ס. ט.) (כז) וימלא (ס. ט.) (כח) וימלא (ס. ט.) (כט) וימלא (ס. ט.) (ל) וימלא (ס. ט.)

ענין רש"י

רבי'ל א. א. צין.

מוסף רש"י

דרך כבוד. לפי שנים השמיטה מלכות נס הדלף (ימא ט. כ.) אין שחיטה לעוף מן התורה. אלף מדברי סופרים (ימא ט. כ.) הא כתיב וישפך את דמו. כספיה בעלמא (ימא ט. כ.) השחיטה והנבלה בידו. כנן על ידי פנימה סמן או שיהי או דקסא (ימא ט. כ.) הנזיר. מדע' ולישן נזירה שקוריה לארסה מתמיה ועד הזמן (ימא ט. כ.) המעקף. קומיה ונמיה קאי לעשות סמן כנן לז' ואל (ימא ט. כ.) מלכות. מדע' אשך

יאל וספן וזכא. נראה ללכת הכתוב מדבר. ואפילו מן דמיה כפי כשיות ומתאמת טרפה. הכ מורה דשמיטה מיהא כעין. נגמר שפיכה שפיכה משחית חזק. והם שמיטה כתיב. נפרק כפי הדס (ימא ט. כ.) השחיטה וצריך לדע' חייב לכסות. ולא יעשה מתנו נכדי (ימא ט. כ.) כיצד הוא עושה. ויאל פטור מן הכסוי. או נזכרו. חוקיק. או עוקר. עוקר קמינה (ימא ט. כ.)

ופרד קמא אפא אהא. מה שמקטין לכסות חר' ראש וחר' פדר דמחד ראש ידעין שהוא כולל עריכה ופדר קמא דדרשין מיניה שמופיה על בית השמיטה ידעין דראש קודם לכל אברים נראה דאי לא כתיב אלף חר' ראש לא הו' דרשין מיניה שכבר הו' אלף הו' דרשין (ס' ומיניה שמופיה על בית השמיטה והו' שמעין (ס' מיניה) (א) שקודם לכל האברים אלף השמ' מיתורא דמיה ראש שני אשמועין דשמיטה מן האורא. באיזו תורה שוותה בהמה א' עוף. נפרק מטלת העוף נזכר (דף סט.) דרשין מיניה מה נזכרה דבר שמכירה לאכילה מותר טרפתה מטומאתה אף עוף כ' חר' שם מיניה: מזה עוף בסמן אחר. דמיה ומלק ולא יבדל: דרש' בר קפרא. לדידיה איטערין זאת לשם דרשא:

תרע שהרי יש א'ם קשקשת. מימה מה צריך לראיה על זה דקדא כתיב בהדיא ויפלו המים שכן נפש מיה ועוף וי'ל דמימי לראיה דכיון דנרמא המים ניכרת נפש ראויה לדמותם לנגים לענין שמיטה: ועוד שאלו. פירוש קונטרסין ההגמון את רבן יוחנן בן זכאי ולא כמו שפירש בקונטרס את רבן גמליאל וכל דוכמי דאיכא ועוד שאלו עליה קאי וזכ"ג דלא מימי חס כמו זו נזיר שכלל הש"ס דהו' ציוס שמינו את רבי אלעזר בן עזריה נשיא דלמריין נפרק מפלה השחר (נדרס דף סט.):

בשפיכה בעצמא. ואפילו לר' מאיר דליף לקמן נפרק כפי הדס (דף סה.) דשמיטה שאינה ראויה שמה שמיטה דגמר שפיכה שפיכה משחית חזק מכל מקום אין מקדא יולא מידי פשוט: מיניה

מעתה גבי שלי דכתיב 'ויאספו את השליו הכי נמי דלאו בשחיטה הוא אמרת לפוטרו בלא כלום אי אספיה במקום שחיטה דאחריו הכא כתיבא אספיה במקום שחיטה דאחריו: דרש עובר גלילאה בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סימנים דגים שנבראו מן המים הכשירין בולא כלום עוף שנברא מן הרקק הכשרו בסמן אחד אמר רב שמואל קפוטקא תרע שהרי עופות יש להן קשקשת ברגליהם כדגים: ועוד שאלו כתוב אחד אומר 'ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף אלמא ממיא איברו וכתבי' ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים מארעא איברו אמר לו 'מן הרקק נבראו ראה תלמידיו מסתכלים זה בזה אמר להם קשה בעיניכם שדחיתו את אויבי בקש מן המים נבראו ולמה הביאו אל האדם לקרות להן שם ויש אומרים בלשון אחר אמר לאותו הגמון ובלשון הראשון אמר להן תלמידיו משום דכתיב על יצר אומר רב יהודה משום ר' יצחק בן פנחס (ד' אין שחיטה לעוף מן התורה שנאמר ושפך בשפיכה בעלמא כפי א"ה חיה נמי (א) איתקש לפסולי המוקדשין עוף נמי איתקש לבהמה דכתיב זאת תורת הבהמה והעוף הא כתיב 'ושפך את דמו ומאי חזית דשדייה ליה על עוף שדייה אחיה מסתברא משום דסליק מיניה (סימן נחנבל דם כמליקה) מיתבי 'השוואת ונחנבלה בידו הנוחר והמעקף פטור מלכסות ואי אמרת אין שחיטה לעוף מן התורה נחירתו זו היא שחיטתו ליבעי כסוי מי סברת בעוף לא בחיה ת"ש 'השוואת וצריך לדע' חייב לכסות כיצד הוא עושה או נזכרו או עוקר מוא

אלף מדברי סופרים ואין נבלה עוף קרייה נבלה אלף אס כן מתה מאליה או הרגה נכמה שלא על ידי סימנים אלף נזכרה או עוקר סימנים כשר נז: מיה נמי דהא מיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. דלמריין לקמן בשמעתין (ימא ט. כ.) מקוש' לז' ואל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימלא אין היקש למתא: דסליק מיניה. או עוף אשר יאלץ וספך את דמו: ונכנסה בידו. שלא מדעת: פטור מלכסות. מדעת: פטור מלכסות. דלשך יאלץ כתיב (ויקרא ט.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כקוי אנומיה דידה ומימי מימי למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נמיה קאי דכסוי דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: ששטת. דבר הארץ כסוי: ולריך לזס. דלכפרמס (ימא ט. כ.) חייב לכסות. על כרחו וסוד לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי נזכרו או עוקר מוא

מעתה גבי שלי דכתיב 'ויאספו את השליו הכי נמי דלאו בשחיטה הוא אמרת לפוטרו בלא כלום אי אספיה במקום שחיטה דאחריו הכא כתיבא אספיה במקום שחיטה דאחריו: דרש עובר גלילאה בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סימנים דגים שנבראו מן המים הכשירין בולא כלום עוף שנברא מן הרקק הכשרו בסמן אחד אמר רב שמואל קפוטקא תרע שהרי עופות יש להן קשקשת ברגליהם כדגים: ועוד שאלו כתוב אחד אומר 'ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף אלמא ממיא איברו וכתבי' ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים מארעא איברו אמר לו 'מן הרקק נבראו ראה תלמידיו מסתכלים זה בזה אמר להם קשה בעיניכם שדחיתו את אויבי בקש מן המים נבראו ולמה הביאו אל האדם לקרות להן שם ויש אומרים בלשון אחר אמר לאותו הגמון ובלשון הראשון אמר להן תלמידיו משום דכתיב על יצר אומר רב יהודה משום ר' יצחק בן פנחס (ד' אין שחיטה לעוף מן התורה שנאמר ושפך בשפיכה בעלמא כפי א"ה חיה נמי (א) איתקש לפסולי המוקדשין עוף נמי איתקש לבהמה דכתיב זאת תורת הבהמה והעוף הא כתיב 'ושפך את דמו ומאי חזית דשדייה ליה על עוף שדייה אחיה מסתברא משום דסליק מיניה (סימן נחנבל דם כמליקה) מיתבי 'השוואת ונחנבלה בידו הנוחר והמעקף פטור מלכסות ואי אמרת אין שחיטה לעוף מן התורה נחירתו זו היא שחיטתו ליבעי כסוי מי סברת בעוף לא בחיה ת"ש 'השוואת וצריך לדע' חייב לכסות כיצד הוא עושה או נזכרו או עוקר מוא

אלף מדברי סופרים ואין נבלה עוף קרייה נבלה אלף אס כן מתה מאליה או הרגה נכמה שלא על ידי סימנים אלף נזכרה או עוקר סימנים כשר נז: מיה נמי דהא מיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. דלמריין לקמן בשמעתין (ימא ט. כ.) מקוש' לז' ואל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימלא אין היקש למתא: דסליק מיניה. או עוף אשר יאלץ וספך את דמו: ונכנסה בידו. שלא מדעת: פטור מלכסות. מדעת: פטור מלכסות. דלשך יאלץ כתיב (ויקרא ט.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כקוי אנומיה דידה ומימי מימי למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נמיה קאי דכסוי דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: ששטת. דבר הארץ כסוי: ולריך לזס. דלכפרמס (ימא ט. כ.) חייב לכסות. על כרחו וסוד לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי נזכרו או עוקר מוא

מעתה גבי שלי דכתיב 'ויאספו את השליו הכי נמי דלאו בשחיטה הוא אמרת לפוטרו בלא כלום אי אספיה במקום שחיטה דאחריו הכא כתיבא אספיה במקום שחיטה דאחריו: דרש עובר גלילאה בהמה שנבראת מן היבשה הכשרה בשני סימנים דגים שנבראו מן המים הכשירין בולא כלום עוף שנברא מן הרקק הכשרו בסמן אחד אמר רב שמואל קפוטקא תרע שהרי עופות יש להן קשקשת ברגליהם כדגים: ועוד שאלו כתוב אחד אומר 'ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף אלמא ממיא איברו וכתבי' ויצר ה' אלהים מן האדמה כל חית השדה ואת כל עוף השמים מארעא איברו אמר לו 'מן הרקק נבראו ראה תלמידיו מסתכלים זה בזה אמר להם קשה בעיניכם שדחיתו את אויבי בקש מן המים נבראו ולמה הביאו אל האדם לקרות להן שם ויש אומרים בלשון אחר אמר לאותו הגמון ובלשון הראשון אמר להן תלמידיו משום דכתיב על יצר אומר רב יהודה משום ר' יצחק בן פנחס (ד' אין שחיטה לעוף מן התורה שנאמר ושפך בשפיכה בעלמא כפי א"ה חיה נמי (א) איתקש לפסולי המוקדשין עוף נמי איתקש לבהמה דכתיב זאת תורת הבהמה והעוף הא כתיב 'ושפך את דמו ומאי חזית דשדייה ליה על עוף שדייה אחיה מסתברא משום דסליק מיניה (סימן נחנבל דם כמליקה) מיתבי 'השוואת ונחנבלה בידו הנוחר והמעקף פטור מלכסות ואי אמרת אין שחיטה לעוף מן התורה נחירתו זו היא שחיטתו ליבעי כסוי מי סברת בעוף לא בחיה ת"ש 'השוואת וצריך לדע' חייב לכסות כיצד הוא עושה או נזכרו או עוקר מוא

אלף מדברי סופרים ואין נבלה עוף קרייה נבלה אלף אס כן מתה מאליה או הרגה נכמה שלא על ידי סימנים אלף נזכרה או עוקר סימנים כשר נז: מיה נמי דהא מיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. דלמריין לקמן בשמעתין (ימא ט. כ.) מקוש' לז' ואל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימלא אין היקש למתא: דסליק מיניה. או עוף אשר יאלץ וספך את דמו: ונכנסה בידו. שלא מדעת: פטור מלכסות. מדעת: פטור מלכסות. דלשך יאלץ כתיב (ויקרא ט.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כקוי אנומיה דידה ומימי מימי למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נמיה קאי דכסוי דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: ששטת. דבר הארץ כסוי: ולריך לזס. דלכפרמס (ימא ט. כ.) חייב לכסות. על כרחו וסוד לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי נזכרו או עוקר מוא

אלף מדברי סופרים ואין נבלה עוף קרייה נבלה אלף אס כן מתה מאליה או הרגה נכמה שלא על ידי סימנים אלף נזכרה או עוקר סימנים כשר נז: מיה נמי דהא מיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. דלמריין לקמן בשמעתין (ימא ט. כ.) מקוש' לז' ואל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימלא אין היקש למתא: דסליק מיניה. או עוף אשר יאלץ וספך את דמו: ונכנסה בידו. שלא מדעת: פטור מלכסות. מדעת: פטור מלכסות. דלשך יאלץ כתיב (ויקרא ט.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כקוי אנומיה דידה ומימי מימי למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נמיה קאי דכסוי דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: ששטת. דבר הארץ כסוי: ולריך לזס. דלכפרמס (ימא ט. כ.) חייב לכסות. על כרחו וסוד לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי נזכרו או עוקר מוא

אלף מדברי סופרים ואין נבלה עוף קרייה נבלה אלף אס כן מתה מאליה או הרגה נכמה שלא על ידי סימנים אלף נזכרה או עוקר סימנים כשר נז: מיה נמי דהא מיה נמי כהאי קרא כתיבא: לפסולי המוקדשין. דלמריין לקמן בשמעתין (ימא ט. כ.) מקוש' לז' ואל לפסולי המוקדשין: איתקש לבהמה. וימלא אין היקש למתא: דסליק מיניה. או עוף אשר יאלץ וספך את דמו: ונכנסה בידו. שלא מדעת: פטור מלכסות. מדעת: פטור מלכסות. דלשך יאלץ כתיב (ויקרא ט.) ליבעי כסוי. דהא כתיבא כקוי אנומיה דידה ומימי מימי למיפיעריה: מי סברת בעוף. קאי נמיה קאי דכסוי דידה כי כתיב אהכשרה כתיב והכשרה דידה שמיטה היא: ששטת. דבר הארץ כסוי: ולריך לזס. דלכפרמס (ימא ט. כ.) חייב לכסות. על כרחו וסוד לא יראה למלאכה: כיצד עושה. להפטר מן הכסוי נזכרו או עוקר מוא

(א) אולי יצ' לרא' תורה שמיטה נכמה לעוף. כלמ' נראה דין שמיטה. מה שיש ס':

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones